

Δημήτρης Κατσαγανής

ΕΥΗΝΟΣ

Κορδελα

Κινεζε να χαρεις το κιτρινο ποταμι
σου

τουτ η κορδελλα στα μαλλια της γης
ειναι καταδικη μου.

Την ειδα χαρακια βαθια στο στήθος
μου

που εσκυδα να πιω νερο στης θολωσιας
την ακρη,

με τ αλογα μιας τα ιδρωμενα.

Βοηθουσα τον πατερα μου στο οργωμα
και μ αρεσε το καμνιτσικι να κρατω
και τοχω να χτυπαω τα χερια μου και
τ αλλα.

Τα ποδια μεσα στο νερο

Εγω με το Μελεαγρο

ανασκελωσαμε στις οχτες σου πολλες
γυναικες

σα σχολιμπρια αγκαθια τις ξεφλουδι-
σαμε δαρβατα

και ντροπιαστηκαν τα νερα σου
και μας ξεπλυναν.

Να χα τα χαλικια σου

Ναχα τα χαλικια σου κομματια

και του αμμιου σου τους κοκκους λιρες.

Τα κλαρια που επνιξες μαχαιρια ναχα
ε ρε και θα εβλεπες τι θακανα, πατε-
ρα !

Τωρα θα στο πω ψιθυριστα
στη γλωσσα μας
κρυφα.

Συγχωρα με, φοδαιμαι λιγο ακομα.

Στερηση

Ηρθα να πιω νερο κρουσταλλινο

και ηπια και τον ηλιο

τη νυχτα που με διωξανε

ηπια και το μισο φεγγαρι.

Αφουγκραστηκα τους λαυρους στεναγ-
μους

οπου φιλιστανε νερο και πετρα ερωτι-
κα.

Εγω,

Εγω,

μοναχικη παραφωνια.

Επιτελους εχω

Εγω,

Εγω,

διχως κανενα αγκαλιαστο εξον απο
τις λεξεις,

που ηρθαν και γονατισαν

να τις παντρολογησω.

Αυτο ναι δεντρο μουπανε, εγω ειμαι
το φυλλο

αυτο ναι το νερο και μην το βλεπεις
υδωρ

εγω ειμαι της Λαμπρινης,

εγω της Αγλαΐας.

Αμαλια Καχτιτση

ΣΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ ΝΙΚΟ

Η θαλασσα απο κοχυλια επλημμυρισε

κι ο ουρανος πλημμυρισε μ αστερια

κι η πονεμενη μου καρδια πλημμυρισε

απο αγαπη για τα δυο σου χερια.

Εγραψανε πολλα τα χερια σου

κι οσοι τα διαβασαν τους θαμπωσαν τα ματια.